

efter Distrikter paa omtrent 12,000 Indbyggere", og i Overensstemmelse hermed var der efter Folketællingen af 1845 valgt 114 Medlemmer til den grundlovgivende Rigsforsamling; men i Grundloven af 5te Juni 1849 blev Bestemmelsen (§ 37) ændret til: „Antallet af Folkethingets Medlemmer skal omtrent være efter Forholdet af 1 til 14,000 Indvaanere.“ Efter Folketallet i 1845 skulde der da kun have været 96 Medlemmer i Folkethinget, men af Hensyn til den sandsynlige Tilvæxt blev Medlemstallet sat til 100, altsaa 14 mindre end efter Udkastet, medens Landstingets Medlemsantal, der i Udkastet var sat til „omtrent $\frac{1}{3}$ “ af Folkethingets, samtidig blev sat til „omtrent Halvdelen“ deraf (§ 42) og derved forøget ligesaa meget, som Folkethinget formindskedes. Med Hensyn til de enkelte Kredse, hvis Omfang skulde bestemmes i Valgloven, blev der, som Ministeriets Ordfører, Madvig, bemærkede (Sp. 2953) ladet et vist Spillerum for Omfanget, og dette viste sig strax derved, at der, som Forsamlingens Ordfører, C. Neergaard, yttrede (Sp. 3481), blev taget et større Hensyn „til den geografiske Beliggenhed“ end ved Fordelingen i 1848, og som Følge heraf Sylland blev begunstiget paa Dernes Bekostning, idet det med et Folketal af 561 634 fik 45 Kredse, medens Dernes 646 658 Indbyggere udenfor Kjøbenhavn kun fik 46, eller med andre Ord 12 480 Syder stillede lige med 14 057 Dboere paa Grund af den større Lethed, hvormed en tætbeholdt Egn kan komme til Valgstedet fremfor en svagt beholdt, et Hensyn, der ogsaa toges ved Fordelingen af flere enkelte Valgkredse i de paagjældende Landsdele, saa at der var et Spillerum mellem 9 500 Indbyggere (Viborg Amts 2den Valgkreds) og 17 000 (Svendborg Amts 6te Valgkreds.)

I 1860 var Rigets Folketal steget til 1 608 362, og Folkethingets Medlemstal burde da egentlig være forøget med 15; men i Stedet derfor foreslog Regjeringen, da den i 1864 fremsatte et helt Grundlovsforslag,

at ændre Forholdstallet 14 000 til 16 000, hvorved det hidtilværende Medlemstal igjen kom i Overensstemmelse med Grundloven, og dette gif Folkethinget villig ind paa, uagtet Landstingets Medlemstal samtidig blev forøget til 66, men rigtignok saaledes, at selve dette Antal blev en Gang for alle fastsat i Grundloven, medens Folkethingets Medlemstal fremdeles skulde afhænge af Folketallet og derfor sandsynligvis om ikke lang Tid ogsaa maatte forøges.

Smidlertid blev det i 1849 fastsatte Medlemstal for Folkethinget ved to særlige Love forøget med 2, nemlig ved Loven af 29de December 1850 med et Medlem for Færøerne og ved Loven af 9de Februar 1866 med et for Værø.

Da Folketallet i 1870 viste sig at være 1 784 741, og desuden Tilvæksten i enkelte Kredse havde været usforholdsmæssig stor, saa at f. Ex. Kjøbenhavns 1ste Kreds havde 26 000 Indbyggere, dens 5te 40 000 og Kjøbenhavns Amts 1ste 38 000, foreslog Indenrigsminister Jonnesbech i Samlingen 1871—72 en Forøgelse af Folkethingets Medlemstal med 12, idet han vilde have oprettet en ny Valgkreds i enhver Overøvrighedskreds hvor Antallet af Befolkningen udover 16 000 udgjorde 8 000 eller derover. Folkethinget ansaa det dog for unødvendigt, saalænge Forholdstallet ikke i Gjennemsnit var mere end 1 670 Indbyggere over det i Grundloven fastsatte, at gaa til en saadan Forøgelse og deraf følgende Omlægning af de fleste Valgkredse, hvilket selvfølgelig maatte medføre flere ikke ringe Ulemper, og henlagde Regjeringsforslaget ved en Dagsorden.

I anden Del af Samlingen 1873—74 indskrænkede Ministeren, efter Ønske af Mindretallet i Udvalget i 1871—72, Forslaget til en Forøgelse af kun 4 ny Kredse. Flertallet af Folkethingets Udvalg ansaa vel endnu en Forøgelse for unødvendig, og ønskede den udsat, til en ny Folketælling i 1880 havde fundet Sted, da man antog, at Forholdstallet for Kredsene i Gjennemsnit vilde vise sig at være 20 000, og Grundlovens Bud